

Sygnatura akt XI GC 1614/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 13 października 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Karolina Tórz

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2643,56 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści trzy złote pięćdziesiąt sześć groszy), tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 1614/19, dnia 27 października 2020 r.

UZASADNIENIE

(sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym)

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. zażądała od pozwanej (...) SA w W. kwot 6132,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 3 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że nabyła wierzytelność odszkodowawczą z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, wynikającą z odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez sprawcę ubezpieczonego u pozwanej. Pozwana przyznała częściowo odszkodowanie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że wypłacona kwota w całości pokrywa szkodę.

W toku sprawy strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2018 r. doszło do zdarzenia w ruchu drogowym, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) należący do S. D..

Sprawca szkody posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W..

Bezsporne.

S. D. korzystał z najmu pojazdu zastępczego przez okres 44 dni. Nie dysponował innym pojazdem, którym mógł zastąpić pojazd uszkodzony.

Stawkę najmu ustalono na kwotę 260 zł. Łączne koszt najmu wyniósł 11.440 zł netto, brutto. Wynajęty pojazd był używany do celów służbowych.

S. D. miała prawo odliczyć 50 % stawki podatku VAT.

Dowód:

- faktura VAT, k. 7,
- oświadczenie, k. 8.
- protokół, k. 8.
- historia naprawy pojazdu, k. 9,
- umowa najmu z załącznikami, k. 9-11,
- oświadczenie, k. 11,
- oświadczenie, k. 13,
- kalkulacja naprawy i faktura, k. 17-21,
- wydanie do zlecenia, k. 108,
- zamówienie klientów, k. 109,
- zamówienie klientów, k. 110,
- zamówienie klientów, k. 111,

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 27 września 2018 r. poszkodowany przelała na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. wierzytelność przysługującą jej od (...) S.A. w W..

Dowód:

- umowa cesji, k. 11.

(...) S.A. w W. przyznała odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 6623,10 zł. Przyjęła 33 dni uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego po stawce 180 zł netto. Odszkodowanie powiększyła o należne 50 % VAT-u.

(...) S.A. w W. przy zgłoszeniu szkody proponował S. D. pojazd zastępczy, który nie skorzystał z propozycji ubezpieczyciela.

Dowód:

- zeznania świadka S. D., k. 76,
- pismo z dnia 19 lutego 2019 r., k. 24,
- nagranie rozmowy, k. 49.

Uzasadniony okres naprawy pojazdu wynosił 26 dni kalendarzowych. Był to okres od 27 września 2018 r. do dnia 22 października 2018 r., kiedy to przy zachowaniu należytej staranności naprawa pojazdu a wraz z nią i najem przez poszkodowanego samochodu zastępczego powinny się zakończyć. Poszkodowany wybrał do naprawy pojazdu zakład nie będący (...) F..

Dowód:

- pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej W. S., k. 82-86,
- częściowo opinia ustna uzupełniająca, k. 116.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie względem ubezpieczyciela w przedmiotowym postępowaniu wynika z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, stosownie do którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. O zgłoszonym roszczeniu zakład ubezpieczeń powiadamia niezwłocznie ubezpieczonego. Tożsamą normę zawiera art. 822 § 4 kc w zw. z art. 822 § 1 – 3 kc..

W myśl 3 ust 1 w zw. z art. art. 4 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Przy czym zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności posiadacza lub kierującego pojazdem. Z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Powyższy obowiązek doprecyzowuje art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności.

Przepis art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zdaniu pierwszym stanowi, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. art. 436 kc w zw. z art. 435 par. 1 k.c.

Stosownie do art. 435 § 1 kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 436 § 1 kc odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Powód w przedmiotowej sprawie powinien więc wykazać, przesłanki od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, 2) szkodę oraz 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą.

Powód kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, ponadto powinien wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady odpowiedzialności ubezpieczającego za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Zakład ubezpieczeń zakwestionował wysokość szkody.

Powódka wykazała legitymację poprzez załączenie do pozwu umowy cesji wierzytelności.

Zgodnie z art 509 par. 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z powyższego przepisu wynika, że co do zasady każda wierzytelność jest zbywalna. Przepisy ustawy nie przewidują zakazu zbywania wierzytelności wobec ubezpieczyciela z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody (art. 436 par. 1 kc). Taka umowa znajduje również podstawę w art. 353 (1) kc.

Przechodząc do uzasadnienia wysokości należnego powodowi odszkodowania wskazać należy, że zakład ubezpieczeń odpowiada w takim samym zakresie, w jakim odpowiada posiadacz pojazdu (kierujący pojazdem).

Posiadacz pojazdu odpowiada natomiast za szkodę w pełnej wysokości, na podstawie art. 361 § 2 kc. Z powyższego przepisu wynika, że granicach określonych w § 1, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Należy przyjąć, że szkodą jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek określonego zdarzenia, z pominięciem tych zdarzeń, które zależą od woli doznającego uszczerbku.

Przy czym stosownie do art. 363 § 1 zd. 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Sąd postanowił przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej W. S. (2).

Opinię przez tegoż biegłego sporządzoną na piśmie Sąd uznał za miarodajną dla ustalenia wysokości szkody.

Opinia powyższa została sporządzona przez kompetentny podmiot dysponujący odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, a mianowicie specjalistę w zakresie techniki samochodowej i kosztorysowania napraw pojazdów. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego szczegółowej analizy w kontekście tezy dowodowej wynikającej z postanowienia Sądu o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego i poddając go następnie weryfikacji w oparciu o wskazane w opinii metody badawcze. Opinia biegłego jest jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione,

stanowiąc konsekwentne zwięźczenie przedstawionego w opinii procesu rozumowania. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonywującą i przydatną dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jakkolwiek w opinii ustnej biegły zmienił swoje stanowisko, to zmiany tej nie uzasadnił w sposób logiczny. W ocenie Sądu wybór zakładu naprawczego jest kwestią, którą może ocenić Sąd, stąd też Sąd oparł się na opinii pisemnej.

Mieć należy na uwadze, że biegły ustalił w opinii pisemnej, iż uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosi 26 dni. W ocenie Sądu okoliczność przedłużającego się zamówienia części w związku z wyborem zakładu naprawczego, którym nie był (...) F. nie obciąża ubezpieczyciela.

Poszkodowany miał prawo odliczyć 50 % VAT-u z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (tak też przyjęła pozwana w toku postępowania likwidacyjnego).

Pozwana wypłaciła kwotę 6623,10 zł. Pozwana przyjęła 33 dni uzasadnione najmu pojazdu zastępczego, po stawce 180 zł netto. Powiększyła kwotę odszkodowania o 50 % VAT-u.

Wobec tego, że poszkodowany nie skorzystał z propozycji ubezpieczyciela bez uzasadnienia powyższej decyzji naruszył zasadę współdziałania z ubezpieczycielem (art. 354 § 2 kc). Przyjął wobec tego należy za okres, który przyjął ubezpieczyciel, tj. 33 dni, stawkę w kwocie zastosowanego przez ubezpieczyciela, tj. kwotę 180 zł netto. Jednocześnie w postępowaniu ustalono, że ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie za okres 33 dni, a biegły ustalił, że uzasadniony okres najmu wynosił 26 dni. Wobec powyższego ubezpieczyciel wypłacając odszkodowanie za okres 33 dni, po stawce 180 zł netto pokrył w całości szkodę.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I sentencji postanowienia.

Stan faktyczny Sąd oparł o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz o treść nagrania i zeznania świadka, które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie były podważane przez strony.

W pkt II wyroku rozliczono koszty procesu na podstawie art. 98 § 1 kpc. Pozwana wygrała proces w całości. Koszty pozwanej to opłata skarbową 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej w kwocie 1800 zł, oraz zaliczka na biegłego 826,56 zł. (w pozostałej części zaliczka została zwrócona zarządzeniem z dnia 3 sierpnia 2020 r.).

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 1614/19, dnia 27.10.2020r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)